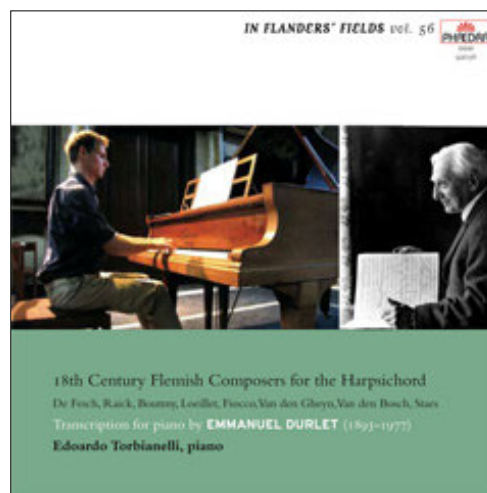

In Flanders Fields vol. 56, PHAEDRA.

18th CENTURY FLEMISH COMPOSERS FOR THE HARPSICHORD; De Fesch, Raick, Boutmy, Loeillet, Fiocco, van Gheyn, Van den Bosch, Staes.

Transcription for piano by EMMANUEL DURLET (1893-1977), EDUARDO TORBIANELLI, piano

Andermaal een indringend zoeklicht op vlaamse meesters, ditmaal uit de 18e-eeuwse toonkunst voor klavecimbel, zorgvuldig verzameld en voor het klavier herschreven door de 20e eeuwse Vlaamse toondichter-klavierpedagoog en -vertolker, de Antwerpenaar Emmanuel Durllet. Op aanraden van zijn Weense professor ging E. Durllet op zoek naar manuscripten van vlaamse clavecinisten in abdijen, kerken, kloosters en privé-bezit, om die door zijn leerlingen te laten uitvoeren. Deze verzameling horen we in *deze glansrijke première*.

Het geheim van het *vloeiend, zangerig en parelend spel van deze jonge italiaanse vertolker*, Eduardo Torbianelli, ligt ongetwijfeld voor een deel in zijn brede muzikale opleiding, in de eminente docenten die hem later hebben begeleid en in zijn specialisatie op universitair niveau i.v.m. uitvoeringspraktijken van ondermeer klavecimbelmuziek. Maar er is meer. Eigenlijk lijkt dit muziek zonder enige pretentie. Maar door welke interpretatie en variatie in stijl en vormen worden we geboeid! Deze muziek moet het hebben van die stijlkennis, van de lichtheid van de aanslag, van de vlotte loopjes in een sonate, van de beheerste retoriek in de ouverture bij W. de Fesch, van de frisheid en de slanke toon bij een menuet van Boutmy of de zangerigheid in een ciacona van W. de Fesch, de lichtvoetigheid in een gavotte van Fiocco en het cantabile in zijn pastorale, het meditatieve in het Andante bij M. van den Gheyn. Een dertigjarige vertolker die je met zulke kleinoden onafgebroken zo gevoelig en intens weet te boeien, hoeft niets meer te bewijzen. Integendeel, ik denk dat hij, hier het prachtig getimbreerde klavier van E. Durllet zelf bespelend, hem met deze première op een bijzonder welluidende en grandioze wijze bedankt heeft voor het omtoveren van zoveel schoonheid uit de vlaamse klavecimbelmuziek naar de moderne piano. Meteen ook een pluim voor de - voor Vlaanderen zeker onmisbare muzikale ambassadeur - producer Luc Famaey, die zijn keuze liet vallen op deze zeer begaafde jongeman waarvan we in de toekomst nog zullen horen.

Recensie: Els Baert-van den Eynde,

Verschijnt in april 2009 in het tijdschrift van het Vlaams Geneesherenverbond.